

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เราสุดหัวใจได้ปฏิบัติพ่อแม่ครูจารย์มั่น

(ลูกศิษย์โอนเงินมาถวายหลวงตา) ที่ว่าเงินหมดเมื่อวานนี้หรือ อ้าว ไม่เคยหมดก็ไม่หมดจริงๆ นะ ในบัญชียังเหลืออยู่เงิน ๓-๔ บาท ไม่เคยเห็นเห็นละที่นี้ ก็มันจ่ายตลอด จ่ายเพื่อโลก ไม่ใช่อะไร วันหนึ่งๆ รอบวัดรอบด้าน ทางนั้นจำเป็นทางนี้จำเป็น ทางนั้นขอมาทางนี้ขอมา เราก็มีแต่ให้เรื่อยๆ บทมาดูบัญชีเหลือเงินอยู่ ๒-๓ บาท เมื่อวานร้องไห้ออกแล้ว เงินที่มันหมดมันไม่หมดไปไหน มันหมดเพื่อช่วยโลก เราไม่ได้เอาไปที่ไหน เราไม่ได้ใช้ไหนนะ สำหรับทางวัดไม่เห็นได้ใช้อะไร มีแต่ออกช่วยโลกๆ ทั้งนั้น

วัดป่าภูสัณโฆกราบถวายปัจจัย ๔๒๒,๑๒๐ บาท (สาธุ) กองเงินวัดภูสัณโฆ ท่านวันชัยถวายวันนี้ ๔๒๒,๑๒๐ บาท พอตีเมื่อวานเราร้องไห้ออกว่าเงินหมด ก็เริ่มไหลมาตั้งแต่เมื่อวาน มาวันนี้เยอะนะเงิน ก็ไม่เคยเป็น ฟังมาเป็นเมื่อวานนี้ มีแต่จ่ายๆๆๆ สุดท้ายเขาบอกว่าเงินในบัญชีมีอยู่ ๒-๓ บาท แล้วเงินที่จะใช้ก็ไม่มี ร้องไห้ออกขึ้นทันทีเมื่อวานนี้ มีแต่จ่ายตลอด ไม่ได้คำนึงว่าเงินยังขาดยังเหลือเท่าไรละ ไม่ได้คำนึง คนนั้นจำเป็นมาขอ คนนี้จำเป็นมาขอ ให้ไปๆๆ รอบด้าน ไม่ได้คำนึงถึงเงินที่มีอยู่หรือมันหมดไปเท่าไรก็ไม่ทราบ เขาถึงมาบอก บอกเมื่อวานก็ร้องไห้ออกเลย หมด เงินในบัญชีก็หมด ยังเหลืออยู่ ๒-๓ บาท เลยร้องไห้ออกขึ้นเมื่อวาน

มาเรื่องตั้งแต่เริ่มเมื่อวาน แต่ก่อนก็ไม่เคย ก็มาหมดเอาเมื่อวานนี้ หมดไม่ให้อารู้เนื้อรู้ตัวชิมันถึงร้องไห้ออก ถ้ารู้ตัวมาโดยลำดับๆ จะไปร้องหาอะไร ก็มันเคยหมดเคยยังอยู่แล้วเงิน นี้ไม่รู้ตัว มีแต่จ่ายนั่นจ่ายนี่ ไปที่ไหนมีแต่สิ่งก่อสร้างต่างๆ ให้จ่าย เฉพาะโรงพยาบาลนี้มากที่สุด ไม่ได้คำนึงถึงเงิน เมื่อวานเขาถึงได้มาบอกว่าเงินยังเหลืออยู่ในบัญชี ๒-๓ บาท เหนอ อย่างนั้นหรือ อย่างนั้นละร้องไห้ออกขึ้นเมื่อวาน เงินที่ได้มามันออกเพื่อโลกทั้งหมดนะ สำหรับในวัดนี้ไม่เห็นมีอะไรที่จะสร้างหรือว่าทำอะไรในวัดนี้ มีแต่ออกๆ ช่วยโลกๆ เรื่องโรงพยาบาลนี้มากที่สุด โรงพยาบาลมากกว่าเพื่อนเขา

ให้พี่น้องทั้งหลายถือเป็นคติตัวอย่างนะ ที่เราพาพี่น้องทั้งหลายทำเพื่อประโยชน์แก่ชาติไทยของเราแล้วยังไม่แล้ว ให้เป็นประโยชน์ทางด้านจิตใจในตัวของเราเองและต่อท้ายไปถึงกุลบุตรสุดท้ายภายหลัง ให้ถือเป็นตัวอย่างอันดีงามที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มนุษย์เราอยู่ร่วมกันช่วยกันพึ่งกัน ไม่ใช่อยู่เฉยๆ ต้องพึ่งกัน เวลาจำเป็นต้องวิ่งหากันนั่นแหละ วัดนี้สุดขีดแล้วนี่ การก่อสร้างก็สุดขีด ศาลาก็หลังใหญ่ยกขึ้นเป็นสองชั้นแล้ว ข้างบนไม่ค่อยมีใครไปอยู่ ทางนอกกำแพงศาลาใหญ่นั้นคนมีเป็นบางเวลา

ถ้ามีเวลาไหนแล้วศาลาใหญ่หลังนั้นไม่มีความหมายนะ เต็มหมดเลยศาลาหลังนั้น นาน ๆ มีทีหนึ่งทีศาลาใหญ่ อันนี้มีเป็นประจำ ข้างล่างเต็ม ๆ เป็นประจำ ข้างบนไม่ค่อย มี

ใคร ๆ ก็ติดตามไปเที่ยวดูสถานที่หลวงปู่มั่นท่านอยู่ ท่านบำเพ็ญที่นั่นที่นี้ บ้าน นั้นอำเภอนี้ ติดตามไปดูร่องรอยของท่านที่ท่านอยู่ท่านบำเพ็ญในสถานที่ใดบ้าง ตาม ไปดู ดูนั่นแล้วก็ย้อนเข้ามาหาตัวเองมันถึงเป็นประโยชน์ เป็นที่ระลึกเฉพาะที่ไปดูไม่มี ผลมาก ย้อนเข้ามาเป็นคติเตือนใจตัวเองบ้าง นั่นละที่ได้เป็นประโยชน์มากตรงนั้นนะ อย่างที่เราไปอยู่บ้านโคกกับหลวงปู่มั่นนี่เขาก็ตามไปดู เราไปมีด ๆ ไปจากสกลนคร นี้ อยู่หนองคายนะที่แรก มาว่าจะมาให้ทันท่าน ท่านออกก่อนไปสามสี่วัน เรามาจาก โคราชมาจะให้ทันไม่ทัน ท่านผ่านไปแล้วแล้วเลยไปหนองคายก่อน

ทีนี้พอไปถึงหนองคายแล้วพระมาจากที่ท่านพักอยู่บ้านโคก บ้านนามน ไปพัก ด้วยกัน ถ้ามท่าน ท่านเล่าให้ฟังท่านบอกว่ามาจากบ้านนามน สำนักท่านอาจารย์มั่น ว่า อย่างนั้นนะ ทางนี้ก็ เหนื่อย ขึ้นทันที ท่านอยู่ไหนเวลานี้ผมเตรียมจะไปหาท่าน แต่ยังไม่ กำหนดวัน อยู่ที่นั่น ๆ จากนั้นก็ชักเข้าไปถึงการดูว่ากล่าวเด็ดเผ็ดร้อน ดูว่ากล่าว ขับไล่ เราประมวลมาถามหมดเลย แล้วก็ประมวลเข้ามาหาเรา เอ้า เราไปเอง ให้เป็น ลักขิพยาน หลักฐานพยานเอาตัวเรายันเลย ท่านดูว่ากล่าวหรือท่านขับหนีตีส่งไป ไหนให้ถูกเราเอง ว่าท่านดูว่ากล่าวด้วยเหตุผลกลไโกะไร ถึงขนาดที่ท่านไล่ออกจาก วัด ท่านไล่เพราะอะไร เราจะไปดูเอง ร่ำลือว่าท่านดูท่านดำ ท่านดูอย่างไร

ดูกันแว้ว ๆ ในบ้านในเรือนไม่เห็นพูด พ่อแม่ครูจารย์มั่นเป็นฟ้าดินถล่มฝนตก ลงมาเย็นน้ำไปหมดมันทำไมไม่คิด ว่าแต่ท่านดู ๆ ไ้แว้ว ๆ อยู่ตามบ้านตามเรือน เหมือนหมากัดกัน หม่าใหญ่หม่าเล็กกัดกัน พอกับแม่กัดกัน ลูกกัดกัน ทะเลาะกันไม่ เห็นพูด นี่ท่านอาจารย์มั่นเป็นฟ้าดินถล่มฝนตกมาเย็นไปหมด ทำไมถึงว่าท่านดู เอา เราไปเอง ไปเห็นด้วยตาเอง ไปเจอจริง ๆ เจอจริง ๆ นะ แล้วถึงใจด้วย อย่างนั้นแหละ นิสัยเราไม่เหมือนใคร เอาจริงมาก

ไปก็ไปกลางคืน เดินทางไปกลางคืน จากวัดสุทธาวาสไปถึงบ้านโคกมันมืดแล้ว เพราะกลางวันมันร้อนมาก เข้าพักร่มไม้เป็นระยะ ๆ ไป เดิน พอไปที่ชุ่มชุ่ม ๆ ไป ใคร มาขึ้นเลย ข้าง ๆ ท่านเดินจงกรมอยู่นั้น ก็บอกว่ากระผม ท่านขึ้นเลยผม ๆ แม้แต่คน หัวล้านมันก็มีผม ตรงที่ไม่ล้าน ค้านชิ บอกว่ากระผมชื่อพระมหาบัว เอ้อก็ว่าอย่างนั้นชิ อันนี้ผม ๆ ท่านแห่เอาอีก ถึงใจนะนั่น ถึงใจ เพราะนิสัยเรามันจริงมาก มีแต่ผลบวก ทั้งนั้นไปเจอท่านครั้งแรกที่ท่านดูเปรี้ยว ๆ เป็นผลบวก ไม่มีผลลบเลย ถึงใจ สมใจที่เรา

มุ่งหน้ามาหาท่านว่าท่านดูอย่างไร ให้ท่านดู อย่างดูเราที่ท่านดูถูกต้อง ว่าผมๆ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผม มันก็ถูกของท่าน เราเป็นคนผิด

เป็นอย่างนั้นละท่านอาจารย์มัน ไปอยู่ที่แรกไปอยู่บ้านโคก จำพรรษาบ้านโคกก่อน จากนั้นก็ไปจำบ้านนามน บ้านโคก-บ้านนามนจำพรรษาที่นั่น จากนั้นท่านก็มาหนองผือ เราก็ไปเที่ยวในภูเขา พอทราบว่าท่านไปหนองผือเราก็ออกจากภูเขาลงมาหนองผือเลย ไม่ไปบ้านโคกนามนอีก ก็มาอยู่กับท่านจนท่านล่องลับไป ท่านล่องไปจากหนองผือก็เอาออกไปบ้านโนนภู จากนั้นก็เอาไปสกลนคร ท่านขึ้นรถไป จากหนองผือนี้หามไป เพราะไม่มีรถ หามไปถึงบ้านพรรณา ไปพักอยู่นั้นแล้วจากนั้นท่านก็เร่งที่นี้ ท่านเร่งจะให้ไปหนองผือ

แต่ท่านมีอยู่คำหนึ่งที่เราระวนกระวาย ถึงขนาดได้โกรธให้ครูบาอาจารย์เหมือนกันนะ โกรธอยู่ลึกๆ ภายใน เพราะเราอยู่ในมุ้งกับท่าน ท่านสับท่านเขกจนหัวนี้ ถ้าพูดถึงเลือด เลือดสาดเลยละ แล้วเวลาออกไปหาครูบาอาจารย์องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ ไอ้เราผู้ถูกสับถูกเขกอยู่ในมุ้งกับท่าน มันจะตายแล้วนะ ท่านเร่งให้เอาไปสกลนคร เพราะท่านรู้ตัวแล้ว เป็นแต่ท่านไม่ออกคำหนึ่งว่านี่ผมรังเอาไว้นะ เพียงเท่านั้นละ เราจะไปกลางคืนเลยวันนั้น เพราะท่านเร่งเต็มที่ นิ่งก็ให้นิ่งหันหน้าไปสกล

นี่ปัญหาของท่านใส่ ไม่นอน คือนอนถ้าหลับ ธาตุชั้นธัมมหลับ หลับแล้วไปเลย ตายไปเลยก็ได้ ท่านถึงเร่งกลางคืน ท่านไม่นอนคืนนั้น ไอ้เราก็อยู่ในมุ้งท่านขวาเรา ออกมาหาครูบาอาจารย์เล่าเรื่องให้ฟัง องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ โมโหนะเรา โมโหให้ครูบาอาจารย์ เป็นจริงๆ นะจิต มันเป็นอย่างไรครูบาอาจารย์เหล่านี้ละ โง่หรือฉลาดขนาดไหนนะ คนหนึ่งนำเรื่องเหตุการณ์เป็นฟินเป็นไฟออกมาทำไมจึงพูดอย่างนั้น องค์นี้พูดอย่างนี้ องค์นั้นพูดอย่างนั้นอย่างนี้ มันเป็นไฟขึ้นในใจนะเรา โกรธให้ครูบาอาจารย์ก็มีเราอมรับ เพราะเรานำเหตุผลกลไกออกมาจากท่าน ครั้นไปพูดให้ท่านฟังแล้วองค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ เหลาะแหละๆ เราอยากว่าอย่างนั้นนะ

ถ้าท่านพูดว่านี่ผมรังเอาไว้เท่านั้น เราจะไปกลางคืนเลย แต่ท่านไม่ได้พูดคำนี้ นี่ท่านรังเอาไว้ แต่ท่านไม่พูด พอไปถึงวันนั้นก็ไปเลยคืนวันนั้นเห็นไหมละ ท่านไม่พูดคำที่ว่าท่านรังเอาไว้ จึงต้องได้อยู่ถึงตอนเช้า ตอนเช้าก็เตรียมพร้อมละที่นี้เรา เพราะกลางคืนเราพอแล้ว พอตัวแล้วอยู่ในมุ้งกับท่าน ตอนเช้าอย่างไรก็เอาตัวท่านไปให้ได้จะไม่ฟังเสียงใครเลย พอตีตอนเช้ารถเขาก็มารับพอดี รถมารับ ท่านก็ถามคำเดียวรถมารับพระเถรมีมากมันจะหมดกันไหมละ ท่านถามเท่านั้นละ เพราะท่านเตรียมจะไปอยู่แล้ว ตอนกลางคืนท่านไม่นอน นี่เรียกว่าท่านรังของท่านเอาไว้ ให้ไปเมื่อไรก็ไปเลย เพราะพร้อมแล้วที่จะไป

พอรอดมาปั๊บก็ไปเลย ฉีดยานอนหลับให้ท่านเสร็จเรียบร้อยแล้วไป หกทุ่มยานอนหลับหมดพิษก็ตื่นนอน พอตื่นแล้วท่านก็ดูนั่นดูนี่ ไม่พูดนะ ท่านดูกุฏิว่ามันเป็นสกนครหรือเปล่า กุฏิท่านเคยพัก เขาสร้างถวายท่านพักในเวลาท่านไปจากอุดรไปพักที่นั่นก่อน ที่นี้เวลาสุดท้ายท่านก็ไปพักกุฏิหลังนั้นละ ท่านก็ดูนั่นดูนี่ พอเสร็จแล้วท่านก็ทำหน้าที่ นั่นเห็นไหมล่ะ สงบชนิดหนึ่งเท่านั้นละ พอเสร็จแล้วท่านนอนสงบพัก ดูหมดเลยนะ ท่านดูแล้วไม่พูดนะ พอเสร็จแล้วท่านก็หลับตาสงบชนิดหนึ่ง ลึกทีเดียวก็แสดง ลวดลายออกแหวะลวดลายจะไป

ที่นี้ดูซินะ เรามันจะตายแล้ว เพราะท่านสับท่านเขกแรงเราให้ไปเดี๋ยวนี้มันนะ ท่านเอาขนาดนั้นนะ ไอ้เราอยู่ข้างในเอาออกมาเล่าให้ครูบาอาจารย์ฟัง องค์นั้นว่าอย่างนั้นองค์นี้ว่าอย่างนี้ นี่มันโมโหนะ มันโง่ขนาดนั้นหรือครูบาอาจารย์ อยากรู้อย่างนั้นนะ เรา เข้าใจไหม เคียด รู้สึกว่าอยากโกรธให้ครูบาอาจารย์คืนนั้นเราไม่ลืมนะ เพราะเราเป็นผู้ถูกสับถูกยำอยู่ในมุ้งกับท่าน ครั้นนำออกไปแล้วพูดไปคนละเรื่องละราว เลื่อนๆ ลอยๆ ไม่มีสัตย์มีจริง ไม่มีเน้นมีหนักอะไร เหมือนกับเราที่ได้ฟังเหตุการณ์มาอย่างเน้นหนัก

นั่นละพอเข้ามา ก็ไปเลย พอตกลงกลางคืนมาก็ฉีดยาให้ท่านนอนหลับ พอหกทุ่มท่านก็ตื่นนอนขึ้นมา มองนั่นมองนี่ชัดเจนแล้วเข้าสงบชนิดหนึ่ง ลึกทีเดียวก็ออกลายละ ออกอาการเลย นี่ดู ที่นี้ดูเอา ไม่นาน เริ่มแสดงอาการตั้งแต่หกทุ่มถึงตีสอง ตีสองท่านก็ผ่านไป เรานี้สุดหัวใจเราที่ได้ปฏิบัติอุปถัมภ์อุปฐากพ่อแม่ครูจารย์มันนะ เราสุดหัวใจคือเราหมดเลย เราไม่มีปัญหาอะไร ปัญหาอะไรเป็นตายมอบถวายท่านหมดแล้ว

นั่นละถึงได้อยุต์ตลอด กลางคืนอยู่ในมุ้งกับท่าน มีเราองค์เดียวอยู่ในมุ้งกับท่าน พระท่านรอบอยู่นอกมุ้ง มีอะไรๆ กับท่านก็ส่งออกไปข้างนอก พระก็รับไปๆ เราอยู่ในมุ้งกับท่าน พอไปถึงวันนั้นท่านก็ไปวันนั้นแหละ เราได้ปฏิบัติท่านเต็มกำลังความสามารถของเราแหละพ่อแม่ครูจารย์มัน ตอนนั้นจิตเราก็พิลึกนะ จิตเราก็ไม่ได้หลับได้นอน มันหมุนกับกิเลสพึดกันทั้งคืนทั้งวัน ไม่ได้หลับได้นอน หนักทางจิตใจ ท่านหนักทางธาตุทางชั้นธ ท่านเตรียมจะไป ไอ้เราก็พึดกับกิเลส เอากลางคืนกลางวัน ไม่มีละเราก็ดี พอตีท่านก็ล่องไป

พอล่องไปแล้วเราก็โดด พอจัดศพจัดอะไรท่านเรียบร้อยเข้าที่เข้าฐานแล้วเราอยู่ วัดสุทธาวาส ได้ ๔ วัน จัดอะไรๆ เข้าที่เข้าฐานเรียบร้อยแล้วเราก็เปิดเข้าป่าไปอยู่ภูเขาทงไปสกนครไปกาฬสินธุ์ เราอยู่ในภูเขาคู่เดียวนะ เวลาคิดถึงท่านมากๆ ก็เดินทางมาจากภูเขาคู่ เดินทางมาเรื่อยๆ นั่นเป็นภาวนามยปัญญา ภาวนาอัตโนมัติไม่มีหยุด เรียกว่าได้ทำเต็มความสามารถกับพ่อแม่ครูจารย์มันเรานี้ อวัยวะของท่านให้

เป็นเท่ากับอวัยวะของเราอันเดียวกัน จะไม่ให้ใครเข้าไปรู้ไปเห็นอวัยวะของท่านเลย เราปฏิบัติท่าน ไม่ว่าจะถ่ายหนักถ่ายเบาถ่ายอะไรเราเป็นคนจัดคนทำ ไม่ให้ใครไปเห็นเลย เหมือนกับว่าเราดูอวัยวะของเรา จัดการอวัยวะของเรา จัดท่านเหมือนกัน ไม่ให้ใครเห็น เราเป็นคนทำหน้าที่เองหมดเลย

คือความรัก ความสงวน ความเทิดทูน จะไม่ให้มีใครไปเห็นอวัยวะของท่านทุกสัณฐานส่วน เราดูคนเดียวจัดคนเดียวทำคนเดียวหมดเลย ไม่ว่าจะถ่ายหนักถ่ายเบาถ่ายอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้วถึงจะส่งออกมาๆ เราไม่ให้ใครเห็นเลยขนาดนั้นละเรารักเราสงวน เราเทิดทูนท่าน เราไม่ให้ใครเข้าไปเห็นของท่านเลย อวัยวะของท่านทุกส่วนไม่ให้ใครเห็น เราดูคนเดียว จัดคนเดียว ทำคนเดียวเลย ๘๐ ก็พอดีท่านล่วง

ท่านพูดไว้ก็ไม่ผิด ท่านว่าไม่เลย ๘๐ ไม่เลย ๘๐ บอก จนกระทั่งวันเริ่มป่วยที่แรกท่านก็บอกเลย ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแห่งการป่วยของเรา จะเอายาเทวดามาใส่ก็ไม่หาย มีแต่จะตายทำเดียว แต่มันไม่ตายง่ายนะนี่โรครุทมาน เขาเรียกว่าโรคคนแก่ เราก็นับไปตั้ง ๘ เดือน ตั้งแต่ท่านเริ่มป่วยมาถึงท่านมรณภาพ ๘ เดือนพอดี นี่มันไม่ตายง่าย โรครุทมานท่านว่า เขาเรียกว่าคนแก่ เป็นอย่างนั้นละ โห้ เหมือนฟ้าดินถล่มนะ เวลาท่านมรณภาพจากไปนี่เหมือนฟ้าดินถล่มเลย เอาละที่นี่ จะให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ